

SOBRE LA NATURALES DE LA SECRETINA

(I.^a NOTA)

per

L. CERVERA

Des de les recerques de Wertheimer de Lille (1899) i Popielski, deixeble de Pawlow (1900), ha anat perdent terrèn l'idea que la secreció pancreàtica fos deguda a un reflex nerviós. Ambdós investigadors demostraren que la secreció de suc pancreàtic, despertada per l'introducció d'àcid clorhídric diluït dins del duodèn, tenia lloc sempre, encara que es tallessin el preumogàstic i l'esplànic, encara que es dividís la medul·la o s'extirpés el simpàtic abdominal.

Aquestes experiències suggeriren a Starling i Bayliss (1902) l'idea de que el mecanisme excitador pogués ésser d'ordre purament químic. Efectivament, les notables recerques d'ambdós fisiòlegs els han portat a concloure que la secreció del suc pancreàtic es verifica pel mitjà de la substancia que ells coneixen amb el nom de *secretina*. Aquesta substancia, segons ells, es troba en la mucosa duodenal en estat de zimògen (*presecretina*) i en arribar-hi el CIH gàstric es transforma en *secretina*, la qual, un cop absorbida, és portada per la sang fins al pàncreas, on excita el treball de les cèl·lules secretores.

Nosaltres hem emprès un treball de crítica sobre aquests fets i ens proposem desenrotllar-lo en quelques notes a la SOCIETAT DE BIOLOGIA.

Avui, en aquesta comunicació, ens concretarem a parlar de nostres recerques sobre la topografia de la *secretina*.

En totes nostres experiències hem empleat gossos cloroformitzant-los i fent-los una fistula temporal sondada amb un capil·lar de vidre.

La *secretina* ha estat preparada sempre en igualtat de condicions: raspat, matxucació, maceració en àcid clorhídric al 1 per 100, ebullició (1 minut), filtratge i neutralització. Després s'injecta intra-venosament.

Si la *secretina* de Bayliss i Starling i l'acció secretora són dues coses sinònimes, podem assegurar, com a resultat de les nostres experiències, que hi ha *secretina*, no tan sols en el duodèn, sinó que se la pot comprovar de manera intensíssima en la mucosa gàstrica (tant en la part cardíaca com en l'antri pilòric), en el jejúnum, en l'íleon i fins en el recte. En un gos varem poder comprovar una acció tan intensa amb un macerat de mucosa rectal que no's distingia del producte pel de duodèn.

Bayliss i Starling varen demostrar que el macerat de mucosa duodenal és actiu entre espècies distintes; així, per exemple, el budell de conill fa segregar el pàncreas del gos i al revés.

Nosaltres hem pogut comprovar el mateix fet, però també hem observat que el macerat d'estómac d'ovella fa segregar el pàncreas del gos al qual l'hem injectat.

La *secretina* es troba doncs estesa des del càrdias fins al final del tub intestinal i no és específica per a cap espècie ni exclusiva de cap regió.

No obstant, pot dir-se que hi ha graus d'acció corresponents a cada regió. La mucosa del duodèn i la del jejúnum, són igualment actives, després la mucosa gàstrica

és la que segueix en ordre d'intensitat, encara que la diferència sigui poc notable, després la de l'íleon i finalment la del recte.

Es indubtable que el concepte de la *presecretina* resulta perjudicat per aquestes experiències, però encara s'afebleix més si es té en compte que el macerat dels ganglis limfàtics i de melsa també estimulen la secreció del pàncreas.

Aquestes observacions repetides moltes vegades, seràn ampliades en una propera nota.

*Laboratoris de Fisiologia de la Facultat de Medecina
i Microbiològic Municipal.*